

**ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
Γ' ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ & Δ' ΤΑΞΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 2013
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΛΑΤΙΝΙΚΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ**

A1. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Κάποτε πια η κοπέλα, κουρασμένη από την πολλή ορθοστασία, ζήτησε από τη θεία της να της παραχωρήσει για λίγο τη 'θέση' της. Τότε η Καικιλία της είπε: «Ευχαρίστως σου παραχωρώ τη θέση μου». Λίγο καιρό αργότερα τα ίδια τα πράγματα επαλήθευσαν τα λόγια αυτά. Πέθανε δηλαδή η Καικιλία, που, όσο ζούσε, ο Μέτελλος την αγάπησε πολύ· έπειτα ο Μέτελλος παντρεύτηκε την κοπέλα.

Ο Κούριος και ο Φαβρίκιος, αρχαιότατοι άνδρες, και οι Οράτιοι, πιο αρχαίοι από αυτούς, συνομιλούσαν με τους σύγχρονούς τους καθαρά και με διαύγεια. Ούτε των Σικανών, ή των Πελασγών, οι οποίοι λέγονται ότι πρώτοι κατοίκησαν την Ιταλία, αλλά της εποχής τους τις λέξεις χρησιμοποιούσαν. Εσύ όμως, σα να μιλάς τώρα με τη μητέρα του Ευάνδρου, χρησιμοποιείς λόγια ξεπερασμένα εδώ και πολλά πλέον χρόνια γιατί θέλεις κανείς να μη ξέρει και να μη καταλαβαίνει, τι λες.

B1. longa	- longiora
sibi	- mihi
sede	- sedum
paulo	- minime
res ipsa	- rei ipsi
multum	- plurimum
Fabricius	- Fabrici
antiquissimi	- antique
viri	- viris
suis	- nostris
primi	- priorum
matre	- matrum
Evandri	- Evander
neminem	- nullius

B2. stetisti
cessissetis
dicentur
confirmemus
moritur, moriturus
vivere
duc
loquentem
cultum, cultu
utuntor
sciatis
voluisse, velles

Γ1. α. mora : αφαιρετική της αιτίας στο fessa.

standi : γενική γερουνδίου ως συμπλήρωμα (γενική αντικειμενική) στο mora.

sibi : δοτική προσωπική χαριστική στο cederet.

paulo : αφαιρετική του μέτρου ή της διαφοράς στο post.

viri : παράθεση στα Curius et Fabricius.

primi : επιρρηματικό κατηγορούμενο της σειράς.

Evandri : γενική κτητική στο matre.

scire : τελικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο vis.

Γ1. β. matertera, mihi paulisper loco cede.

Γ1. γ. Caecilia dixit puellae se libenter illi sua sede cedere.

Γ2. α. coulisse : ειδικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο dicuntur με υποκείμενό του το qui, που βρίσκεται σε ονομαστική, διότι έχουμε άρση του λατινισμού του ειδικού απαρεμφάτου, λόγω της εξάρτησής του από ρήμα παθητικό, προσωπικό και λεκτικό (dicuntur).

Γ2. β. Δευτερεύουσα υποθετική παραβολική, που εκφέρεται με υποτακτική, επειδή η σύγκριση αφορά μια υποθετική πράξη ή κατάσταση, χρόνου ενεστώτα (loquaris), γιατί εξαρτάται από αρκτικό χρόνο (uteris) και δηλώνει το σύγχρονο στο παρόν. Είναι επιρρηματική και λειτουργεί ως β' όρος σύγκρισης.

Γ2. γ. postea puella in matrimonium ab eo ducta est.
qui se primos coulisse Italiā dicunt.